

Sallinge Andelsmejeris

50. Aars Jubilæum

Torsdag den 17. Juni 1937.

Mel.: Jeg vil værge mit Land.

Vi har Lyst, vi har Trang
til at synge en Sang
om den daglige Dont mellem virksomme Mænd.
— Under Hvelvingens Skjul —
bag de snurrende Hjul
mellem kalkede Mure vor Tid svinder hen.

Ad hver Vej i hvert Sogn
gaar en Mælkemands Vogn,
og i Folernes Trav bringes Arbejdets Værd.
Det er flydende Guld
af en ydende Muld;
det er Gudernes Gave for Bondemænds Færd.

I Maskinernes Sus
— Centrifugernes Brus —
finder Skumningen Fart mellem Pumpernes Slag.
Millionerne randt,
alt som Timerne svandt.
og de følges af andre hver gryende Dag.

Bryd dig ikke en Døjt
om det mælkhvide Sprøjt
paa din ilsomme Fart, det er Arbejdets Daab.
I de daglige Tag
vil du finde Behag.
mens du længes i Sindet med Fremtidens Haab.

Ej alene ved Slid,
du maa ogsaa faa Tid
til at lytte til Forskningens Videnskabsord.
De skal fæstne din Tro
paa dit Virke og bo
blandt en lyttende Skare ved Skolernes Bord.

Alt som Tiderne gaar,
og det grønnes i Vaar,
medens Toner slaar sammen af Lærkernes Sang,
fik du lysere Sind
trods en vinterbleg Kind,
og et Solstrejf i Stuen har signet din Gang.

Fælles Kraft — Fælles Tag,
samme Vilje og Sag
og for Fremtiden Ønsket om lysere Dag.
Vi vil synge vor Sang
under Lurernes Klang
og staa Fanevagt rundt om et smeldende Flag.

Jens Nielsen Pedersen.

Mel. : Jeg er en simpel Bondemand.

Hun hjalp at bygge fælles Bo,
vor Ungdoms Lykkeslot.
Det gik saa let, for vi var to
at bære ondt og godt.
Jeg sankede til Rede,
paa Plads hun det fik sat.
Hun var med Daad tilrede,
min bedste Kammerat.

Saa lagdes langsomt lidt til lidt,
og smaat blev lagt til smaat.
Der spurgtes ej om mit og dit,
vi delte ondt og godt.
I Med- og Modgangs Dage
hun altid var parat
sin Part at ville tage,
min bedste Kammerat.

Naar Venner svigted, Venskab brast,
og Verden var saa tvær,
og naar det kneb at holde fast
sin Tro paa egen Værd,
da kunde det vel hælde
hun blev paa Prøve sat.
Da fik jeg ret at kende
min bedste Kammerat.

Og naar en Gang det gaar mod Hav
med Livet Sol i Vest,
og naar der spørges, hvad jeg gav,
og hvad jeg fik til Rest,
da er det trygt at vide,
hun har mig lovet, at
hun sidder ved min Side,
min bedste Kammerat.

K. J. Kristensen.

Jeg er en simpel Bondemand
og jævn og ligefrem,
dog elsker jeg min ringe Stand,
thi i mit lille Hjem
der vokser Blomster milde
med Farve og med Duft,
min er den klare Kilde,
og min den friske Luft.

Jeg fødtes op ved Fuglesang,
af den jeg lærte lidt;
jeg synger, naar jeg føler Trang
at flyve let og frit,
jeg synger bag ved Ploven
og under Leers Klang,
og Bakkerne og Skoven
gi'r Genlyd af min Sang.

Og naar jeg er af Arbejd træt'
og Dagen er forbi,
min Aand er frisk, min Sind er let
og jeg er glad og fri;
og jeg vil ikke bytte
med nogen Mand paa Jord,
og jeg vil aldrig flytte
fra denne Plet i Nord.

Og hviler jeg en føje Stund
og tager Pen og Bog,
da kæmper jeg paa Aandens Grund
for Fædreland og Sprog;
men gælder det at stride
for Frihed, Liv og Fred,
jeg lægger alt til Side
og gaar i Kampen med.

Mads Hansen.

Der er et yndigt Land,
det staar med brede Bøge
nær salten Østerstrand;
det bugter sig i Bakke, Dal
det hedder gamle Danmark
og det er Frejas Sal.

Der sad i fordums Tid
de harniskklædte Kæmper,
udhvilede fra Strid;
saa drog de frem til Fjenders Mén
nu hvile deres Bene
bag Højens Bøvtasten.

Det Land endnu er skønt,
thi blaa sig Søen bælder,
og Løvet staar saa grønt!
og ædle Kvinder, skønne Mø'r
og Mænd og raske Svende
bebo de Danskes Øer.

Vort Sprog er stærkt og blødt,
vor Tro er ren og lutret,
og Modet er ej dødt.
Vort gamle Danmark skal bestaa,
saa længe Bøgen spejler
sin Top i Bølgen blaa!

Oehlenschläger.